

ROZDROJOVICKÝ 2020 ZPRAVODAJ

Vydává obec Rozdrojovice

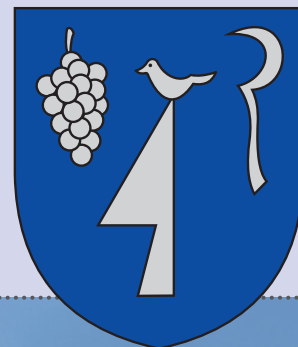

Foto: Martina Morávková

OBEC V ČASECH KORONAVIROVÝCH

Roušky, strach a beznaděj jsou slova, která asi nejlépe vystihují naši současnou situaci způsobenou celosvětovou epidemií nového koronaviru. Prvním zprávám o novém onemocnění v prosinci loňského roku nikdo z nás nevěnoval velkou pozornost, pokládali jsme toto onemocnění za ryze čínskou záležitost, stejně jako byly nemoci SARS a MERS. První významné znepokojení nastalo, když se v únoru onemocnění objevilo v Itálii, do které zrovna mířily spousty lyžařů na jarní prázdniny. Všemi očekávaná neradostná jistota byla potvrzena 1. března, kdy byli na území České republiky identifikováni tři nakažení pacienti. Zasedala Bezpečnostní rada státu a vláda 14. března vyhlásila nouzový stav, ve kterém byl zakázán volný pohyb osob a shromažďování obyvatel, byly uzavřeny prodejny (kromě potravin, lékáren, drogerií) a re-

staurace, také se zakázaly bohoslužby, svatby a podobně. Následně byla zavedena povinnost nošení na veřejnosti ochranných prostředků dýchacích cest – roušek, které lidem zakrývají nos a ústa.

Nenadálá a nikým nechtěná situace však zvedla velkou vlnu solidarity mezi občany, někteří šijí látkové roušky a mnoho dobrovolníků nabízí služby pro naše starší spoluobčany, kteří patří do ohrožené skupiny. Místní pivovar obdarovává zdravotníky, záchranáře a všechny v první linii tekutým chlebem. Pracovníci obecního úřadu nabízejí pomoc se zajištěním roušek a rovněž pomoc se zajištěním nákupu pro potřebné seniory. Život v obci se takřka zastavil, lidé chodí v rouškách a nouzový režim je až na drobné prohlešky dodržován. K poněkud většímu incidentu došlo při zkušebním otevření

stánku s točeným pivem na návsi, kdy někteří spoluobčané se mylně domnívali, že mimořádný režim již skončil a nošení roušek není nutné. Bohužel díky těmto sabotérům mimořádného stavu nelze výdej točeného piva umožnit a všichni si musíme počkat, až nouzový stav skončí.

Základní a mateřská škola je uzavřena, dětská hřiště opuštěna. Také Velikonoce byly smutné, většina z nás je oslavila v úzkém rodinném kruhu. Pro letošní rok se bohužel musíme vzdát tradičních jarních veselí, pálení čarodějnic a mladých hodů. Pevně věřím, že se nám všem podaří současnou koronavirovou pandemii přežít v plném zdraví a doufám, že se brzy setkáme bez roušek a koronavirové nákazy, snad to bude na babské hody v měsíci září tohoto roku.

Stráský Daniel, starosta

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení spoluobčané, v posledních týdnech nastaly okolnosti, které se dotýkají mnoha lidí na celém světě. Změnil se i náš každodenní život: na veřejnosti musíme nosit roušky, rodiče školáků se více než kdy jindy musí zapojit do vzdělávání svých potomků, všichni pečlivěji plánujeme nákupy potravin a nikdo z nás si po procházce v lese nemůže zajít „na jedno“ k Helánům, k Ševčíkům nebo k Jerouškům... Život se nezastavil, ale vzal na sebe jinou podobu, než jsme zvyklí. Trávíme více času se svými nejbližšími, možná se více věnujeme svým záhradkám a činnostem, na které jsme až dosud neměli tolik času, kolik bychom si přáli. Přinášíme vám čtení o životě v naší obci v mimořádných dnech a přejeme vám hodně sil a optimismu. Pevně věříme, že už v příštím čísle budeme moci psát o tom, že život se vrátí do obvyklých kolejí.

Vaše redakce

Foto: Martina Morávková

DĚTSKÝ KARNEVAL

Jednou z posledních akcí, která se uskutečnila před zavedením přísných opatření vlády ohledně šíření nového koronaviru, byl dětský karneval. Tentokrát se MH44 Pub – U Helánů změnil v doupe pirátské bandy, která pro své kumpány uspořádala zábavné odpoledne plné her a dovádění. Karneval se každoročně těší velkému zájmu místních dětí i jejich kamarádů z okolí. Letos byly masky obzvláště propracované. Každým rokem se na karnevalu objevuje více a více ručně vyráběných nápaditých masek. Tentokrát jsme tak mohli na tanečním parketu potkat kompletní posádku kosmické lodi včetně Lajky, prvního psa ve vesmíru, mořskou medúzu, královnu všeho zlého Zlobu, doktora, všelijaké princezny, čarodějnice, indiány, ale i Zorra nebo dokonce Supermana. Ani dospělí návštěvníci nezůstali letos pozadu a zaujali svými kostýmy. Asi největší pobavení tak způsobil obří párek v rohlíku, který si dokonce vysloužil speciální cenu Dušana Binky, který opět celým karnevalem provázel. Celé odpoledne se děti ani dospělí nezastavili při plnění různých her a soutěží. A odcházeli s velkým úsměvem na rtech.

Hana Puklová

Další fotografie naleznete na poslední straně Zpravodaje a ve fotogalerii na obecních internetových stránkách (<https://www.rozdrojovice.cz/fotogalerie>).

ZPRÁVY ZE ZASTUPITELSTVA

16. zasedání zastupitelstva

Dne 15. dubna 2020 se konalo zasedání zastupitelstva za velmi zvláštních okolností kvůli pandemii Covid-19 a z toho vyplývajících vládních nařízení. Zasedání probíhalo ve školní tělocvičně, zastupitelé i zúčastnění občané měli roušky a seděli od sebe nejméně dva metry. Zasedání bylo krátké, na programu byly jen nutné body týkající se smluvních vztahů.

Zastupitelé jednomyslně odsouhlasili dodatky ke smlouvám na probíhající investiční akce (novostavba obecního úřadu a oprava propustku u kravína), kterými se posouvá o několik měsíců termín dokončení uvedených děl z důvodu nemožnosti připojení a přepojení inženýrských sítí. Dále byla schválena nájemní smlouva na pozemek s vysílačem a věcné břemeno pro elektrickou síť. V rámci dodatečných bodů zastupitelé odmítli předkupní právo na rekreační objekt č.e. 81 z důvodu vysoké kupní ceny.

Na závěr zastupitelé projednali doručenou stížnost na chování hostů (na nedodržování vládních nařízení) při kupování piva ve výdejním okénku místního pivovaru, jehož otevření bylo obcí povoleno. Vzhledem k politováníhodnému chování hostů se pivovar sám druhý den rozhodl nepokračovat v provozu okénka. Je jistě škoda, že si lidé nenošením roušek a shlukováním pokazili možnost pití čepovaného piva na čerstvém vzduchu, zvláště když jsou nyní tak pěkné dny.

Karel Taft

Foto: Martina Morávková

JAK ROSTOU NAŠE DOUBKY?

Vzpomínáte si ještě, jak jsme začátkem listopadu vysazovali na stráni za Rozdrojovicemi tisícovku stromů? Zajímalo nás, jak se stromkům daří, a zašli jsme se na ně podívat. Museli jsme se tam vypravit několikrát, protože doučky si dávaly na čas a nějakou chvíli jim trvalo, než ukázaly první lístky. Teď už se ale zelenají a musíme přiznat, že je to hezký pohled. Až budete mít chvíli, zajděte se na stráň podívat a vezměte s sebou i děti, ale dávejte pozor, ať nic nepošlapete!

Hana Antonínová

Foto: Martina Morávková

SMEKÁM PŘED RODIČI

S ředitelem rozdrojovické základní školy o výzvách, které přináší karanténa

Chybí vám děti a práce ve škole?

Stýská se vám po dětech?

Práce ve školním prostředí mi chybí. Vzdělávání na dálku není alternativou povinného vzdělávání na základní škole. Stýská se mi po práci, protože mám rád, když se můžu koukat dětem do očí a bavit se s nimi, chybí mi bezprostřední kontakt s nimi.

Docházíte i v těchto dnech do školy, nebo pracujete jen z domu?

Chodím do školy, protože moje práce je většinou úřednická. Výkaznictví, účetnictví, mzdy, statistiky... Byrokracie je velká zátěž a je to na úkor práce s dětmi. Do školy chodím většinou dvakrát týdně.

Připomeňte mi prosím časový průběh uzavření školy a dálkového vyučování.

V úterý 10. března vydala vláda rozhodnutí o uzavření škol a škola je zavřena od středy 11. března. Ta situace byla pro všechny nečekaná a náhlá. První úkoly jsme posílali v tom samém týdnu, ale záleželo na učitelích. Byl termín, že nejspíše do pátku dají týdenní rozvrh nebo pokyny k plnění úkolů plus další odkazy, informace a kontakty. Takže první týden jsme začali klasickou formou on-line přes e-mailové zprávy. Kolegyně, která učí v 5. třídě informatiku a angličtinu, zavedla s pomocí jednoho z rodičů výuku anglického jazyka prostřednictvím „videokonference“ a hned v tom týdnu, kdy se zavřely školy, rozjela moderní formu distanční výuky, tedy pomocí videokonference.

Kdy jste začal vy sám využívat videokonference?

Výuka českého jazyka pro pátou třídu se přidala na začátku dubna.

Dostáváte nějaké pokyny z ministerstva školství? Jak často?

Mění se, jsou aktuální?

Foto: Martina Morávková

Mgr. Jiří Fidrmuc, 58 let

ředitel ZŠ Rozdrojovice, třídí učitel 5. ročníku, kde vyučuje český jazyk a matematiku. V Rozdrojovicích působí a zdejší školu řídí dvacet let. Základní škola v tomto školním roce vzdělává 94 žáků v pěti ročnících.

Ne, z ministerstva školství chodí jen obecné informace, které si můžu přečíst v kterémkoli médiu. Ministerstvu chybí jakákoli vize pro nejbližší dny a týdny, víceméně to nechává na školách samotných.

Bylo náročné zavést výuku pomocí videokonference? Narážel jste na technické potíže, musel jste překonávat nějaké překážky? Co to pro vás osobně znamenalo?

Musel jsem se naučit novým věcem, ale dostali jsme velmi kvalitně zpracovanou pomoc od jednoho rodiče žákyně z 5. třídy, takže na základě toho a s pomocí kolegyně, který vyučuje informatiku, to nebylo tak složité. Předpokládal jsem vlastně větší těžkosti, ale ve skutečnosti to šlo rychle a plyně.

Kolik času vám zabere příprava na výuku a samotná výuka?

Videokonference jsou vlastně doplňková výuka k zadání, která posíláme prostřednictvím e-mailu. Od příštího týdne zavedeme aplikaci „zš online“, kde budou mít jednotlivé třídy všechny úkoly a předměty na jednom místě a přístup pro děti, rodiče i učitele je snadný. Všichni budou mít jednoduchý a praktický kontakt na jednom místě.

Vrátím se k původní otázce, kolik času věnujete samotné výuce.

Vlastní výuka trvá třikrát týdně tři čtvrtě hodiny, přípravě věnuji více času, protože je to nové a nemám s tím zkušenosti, takže na každou vyučovací hodinu se připravuji přibližně hodinu. Kromě toho děti dostávají souhrnné pokyny pro matematiku a češtinu formou e-mailových sdělení.

Koordinujete svou činnost s ostatními učiteli? Máte něco jako „virtuální sborovnu“? Děláte porady? Jak v této době zajišťujete administrativní chod školy?

Posíláme si e-mailové zprávy a telefonujeme si.

Koordinujete činnost ostatních učitelů?

Postupy, četnost a míru zadávání úkolů nechávám na jednotlivých učitelích. Učivo ročníku a výstupy zůstaly stejné, takže pokračují v učivu jednodušší formou bez hloubkového prověřování. Až se děti vrátí do školy, všechno se zopakuje, obtížnější věci se proberou do větší šíře.

Jak motivujete děti k učení na dálku?

Učení na dálku... Motivace na dálku není jednoduchá a daleko složitější to mají rodiče, ti musí zvládat obrovskou zátěž a není jednoduché se s tím vypořádat. Nejlepší motivace je tvář v tvář, když něco společně řešíme a povzbuzujeme se, hodnotíme, navrhujeme. Přiznávám, že motivace leží z drtivé většiny na rodičích. Smekám před rodiči, kteří musí tu motivaci zvládnout neustále, kterýkoli den v týdnu.

Známkuje?

Klasifikaci jsem nechal na učitelích a já osobně neznámkuji, protože dálková výuka ani klasifikace nemá oporu v zákoně. Kdybych známkoval, rodič to může odmítnout a má na to plné právo.

Jakou máte v těchto dnech zpětnou vazbu od dětí a od rodičů?

Situace se už trochu uklidnila. Rodiče se zpočátku taky ocitli v nezvyklé si-

tuaci, u některých rodičů byla patrná nervozita. Občas se od nich objevovaly požadavky, které neodrážely danou situaci. Nebylo možné rodičům ráz na ráz poslat všechny pokyny, takže ojedinele a většinou v prvních dnech se někteří ozývali kriticky. Co se týče zpětné vazby: některým rodičům stačí pokyny on-line, další rodiče vyžadují výuku videokonferencí, ale obecně máme ojedinele negativní reakce, dosti pozitivních a někteří rodiče necítí potřebu poskytovat zpětnou vazbu.

Jak hodnotíte klady a zápory dálkové výuky? Jaké jsou vaše zkušenosti?

Nastala situace, která tady nikdy nebyla a není ani legislativně ošetřena. Klade to zvýšené nároky na všechny, učitelé se s tím musí vypořádat. Přínosem bude, pokud učitelé zvládnou moderní trendy výuky na dálku. Další věc je, že učitelé nemají dostatečné vyba-

vení, pokud se týká informačních a komunikačních technologií. Potřebují si osvojit metody dálkového vzdělávání, které jsou dnes technicky realizovatelné. Od zaměstnavatele musí dostat vybavení, se kterým mohou pracovat doma. Služební notebooky má polovina z našich osmi učitelů. Měli by je mít všichni, aby mohli v případě potřeby vyučovat i z domova. Co nemůžeme ovlivnit, to je kvalita internetového připojení, která je v různých domácnostech odlišná.

Účastní se výuky prostřednictvím videokonferencí všechny děti?

Videokonference jsme zavedli v páté třídě, a tam se účastní všech šestnáct žáků. Ve třetí třídě se účastní osmnáct z devatenácti žáků. Doplnkovou výuku formou videokonference jsme chtěli rozjet i ve čtvrté třídě, poslali jsme rodičům dotazník a z odpovědí rodičů

vyplývalo, že pro videokonferenci bylo devět rodičů ze sedmnácti. V této situaci by se hodně dětí neúčastnilo výuky prostřednictvím videokonferencí a nebyly by dodrženy rovné podmínky, které nařizuje školský zákon. Ve čtvrtém ročníku tedy výuka pomocí videokonferencí zavedena nebude. Rodiče žáků z první třídy požadavky na jinou formu výuky nemají a ve druhé třídě využívá paní učitelka komunikaci prostřednictvím Skypu, tuto možnost využívá patnáct ze šestnácti žáků. Rodiče druháčků mají možnost konzultovat s paní učitelkou i telefonicky.

Kolik procent platu pobírají učitelé v průběhu karantény, kdy jsou zavřené školy?

Učitelé mají plat beze změny, sto procent.

Otázky kladla Hana Antonínová, rozhovor se uskutečnil 15. dubna.

PROČ NEVYSÁZÍME ALEJ

Někteří čtenáři o myšlence vysázet v Rozdrojovicích alej už vědí, některých se to přímo dotýká, další něco zaslechli a jiní se o tom dozvídají poprvé... Přinášíme stručný souhrn informací o tom, jaké byly úmysly iniciátorů a proč se jejich představa nenaplní.

Září 2019: Zrodil se nápad zapojit se do všeobecných snah sázet stromy, které mají blahodárný vliv na krajinu, ovzduší i lidskou pohodu. Bylo vytipováno vhodné místo pro výsadbu: cesta nad vesnicí vedoucí k lesu (někteří to místo znají jako „u Kojálu“).

Říjen 2019: Proběhla konzultace se starostou Rozdrojovic a vyšlo najevo, že cesta k lesu není v majetku obce.

Listopad a prosinec 2019: Organizátoři vyhledali všechny majitele pozemků kolem cesty, kde by se případně mohlo sázet. Osobně všechny navštívili, vysvětlili jim svou myšlenku a požádali je o souhlas s výsadbou jednoho či dvou stromů na okraji jejich pozemku těsně u cesty k lesu. Díky porozumění mnohých majitelů pozemků začalo být reálné, že kolem cesty by mohlo být vysázeno asi 25 stromů a budoucí alej by mohla být dlouhá přibližně 200 metrů. Po

Cesta k lesu, současný stav, podzim 2019, foto: Hana Antonínová

mnoha hodinách vynaložené práce se organizátorů zmocnil mírný optimismus.

Začátek ledna 2020: Zahájeno jednání s nejmenovanou nadací o financování výsadby, předběžně zajištěny sazenice pro plánovanou výsadbu.

Polovina ledna 2020: Pole kolem cesty k lesu obdělává na základě platných pachtovních smluv ZD Jinačovice. Proběhlo první osobní jednání s předsedou ZD Jinačovice s nulovým výsledkem. O několik dní později obdrželo představenstvo ZD Jinačovice písemnou informaci s podrobným vysvětlením a zdůvodněním celého záměru.

Konec ledna 2020: Představenstvo ZD Jinačovice odpovědělo, že trvá na dodržení platných pachtovních smluv a není ochotno uvažovat o žádné dohodě nebo změně.

Únor 2020: Příznivci výsadby aleje došli k názoru, že za těchto okolností je výsadba aleje téměř nemožná. Je jim líto, že představenstvo ZD Jinačovice nesdílí názor, že některé krajinné prvky nelze z dlouhodobého pohledu vyjádřit penězi, a že svým postojem zabránili vzniku aleje, která by krásila krajinu a těšily by se z ní i další generace.

Hana Antonínová

Cesta k lesu, vizualizace zamýšlené aleje, Jiří Španiiler

ŘEPA VYPADALA JAK TROCHU VĚTŠÍ PETRŽEL...

Rozdrojovický rodák pan Miloslav Novotný vzpomíná na poválečná léta v Rozdrojovicích

Po válce jsme napřed ani nepočítali s vítězstvím komunistů, ale oni postupně nabývali na síle. V prvních volbách po válce měli čtyřicet procent, to byla ještě euforie z toho, že nás osvobodili Rusové. V sedmačtyřicátým bylo velké sucho a katastrofální neúroda, řepa vypadala jak trochu větší petržel. Rusi nám tenkrát dodávali obilí.

Začátkem 50. let začala socializace vesnice, jak říkali komunisti. Tady lidé nechtěli založit družstvo a nechtěli jít do ničeho nejistého a nového. Ve vesnici bylo celkem deset párů koní a deset párů tažných krav. Od jara do podzimu byla práce na poli, v zimě zase v lese. My jsme měli pár koní a pět dojných krav.

V roce 1957 přišlo velké krupobití, když se člověk potom podíval na pole, nebylo poznat, co tam předtím rostlo. Po tom krupobití agitátoři přesvědčovali zemědělce, aby vstoupili do družstva. Gottwald tenkrát řekl, že do šedesátého roku musí být 80 procent půdy v družstvech. Místní rolníci už nemohli dál, neměli jinou možnost. Na podzim 1957 to všichni podepsali. V té době vstupoval do družstva ještě můj tatínek.

Rozorávání mezí v době vzniku JZD Rozdrojovice. Snímek zachycuje stráž, kde je dnes ulice Na Rovinách. Fotografie z archivu rodiny Novotných

Tenkrát jsme neměli žádné traktory, předtím každý hospodařil na malých polích a měl jenom pluh, brány, oračku a mlátičku. Potom jsme dostali do družstva první traktor. Družstvo hospodařilo tak, že co se za celý rok vydělalo, se dalo na jednu kupu a rozdělilo se to na různé fondy: na stroje, na stavby, na osivo, na dobytek... a na všechno dohlížel okresní výbor. Až byly doplněné všechny fondy, mohli jsme si rozdělit zbytek na výplaty. Počítalo se to na jednotky, jednotka tenkrát měla asi šestnáct korun, ale my jsme během roku dostávali jen polovinu a zbytek až koncem roku. Možná to bylo nějaké nařízení, to už nevím. Každý dostával výplatu podle toho, kolik udělal jednotek. Nejvíce peněz dostávali traktoristé. Já jsem zprvu dělal traktoristu, ale potom mechanizátora. Napřed jsme měli Zetor 25, postupně jsme si mohli koupit z traktorové stanice další traktory, ale ty byly hodně opotřebené. Potom jsme koupili secí stroj a kultivačku, to byl traktor s vysokými kolama.

Kanceláře družstva byly tam, jak teď bydlí Gallovi. Tenkrát tam bydleli Holí. Byly tam dvě místnosti a tam jsme měli kanceláře. Asi v 60. letech se postavil kravín, ten stojí dodnes. Nějaké dvě stodoly, co byly vedle sebe, byly upravené pro mladý skot. Jak je dnes hospoda U Ševčíků, tam se dřív říkalo „Karolínka“ a tam byly prasata. U nás zase byly kuřata. Tenkrát na to nikde nebylo místo, tak jsme se nabídli, že u nás ve stodole by mohly být kuřata a na zahradě by byl výběh. Maminka se o to starala. Ona pro to žila. Ani nevím, kolik těch kuřat bylo, možná 500, byla jich plná zahrada. Maminku potom ocenili z okresu, že se o ty kuřata tak dobře starala. Potom se postavily takové lehké slepičárny na Žlebech, tam pak přestěhovali ty kuřata.

Pohřeb tenkrát vypadal tak, že rakev se u domu smutku naložila na bryčku a pohřební průvod se vydal na cestu do Bystrce. Celý průvod se vždycky zastavil u křížku po pravé straně u cesty, můj dědeček tam mívával slovo na rozloučení, a potom se šlo se pěšky do Bystrce. Zádušní mše byla v bystrckém kostele a pohřbívalo se na starém hřbitově, jak je dnes společenské centrum. Pohřbu i svatby se účastnila celá dědina. Byla to taková povinnost, že z každého baráku se někdo musel zúčastnit.

Vzpomínky pana Novotného zapsala Hana Antonínová

Rozdrojovičtí muži stojí před vchodem do bunkru, který byl vybudován ve válečných letech jako ochrana pro děti ze školy a rodiny bydlící v bezprostřední blízkosti. Nacházel se na konci ulice Cihelna a jeho pozůstatky existují dodnes.

Pohřeb pana Lazara, který zemřel za 2. sv. války při náletu na Brno. V pozadí je vidět parčík na návsi s památníkem padlých z 1. sv. války.

JE NEJVYŠŠÍ ČAS VYNDAT KOLO A NASADIT PŘILBU

Rozdrojovický kufr se blíží!

Pevně věříme, že v polovině června bude to nejhorší za námi a na současnou pandemii už budeme jen vzpomínat. Připravujeme druhý ročník orientačního cyklistického hemžení rodičů s dětmi v lesích kolem Rozdrojovic. Hemžit se budeme v neděli 14. června v zásadě podle stejných pravidel jako loni, jen na jiné trase a kolem jiných kontrolních bodů. Drobné změny pravidel ale přece jen budou – přidali jsme další věkovou kategorii, aby mladší děti nebyly v nevýhodě.

Ve chvíli, kdy píšu tento text, musím dodat jedno důležité doplnění: Budou-li v červnu ještě trvat omezení způsobená pandemií, Kufr se bude konat v první polovině září.

Podrobné informace, přesné propozice a snad i drobné rady najdete během května na webových stránkách Zpravodaje (<https://www.rozdrojovice.cz/zpravodaj>).

Pozor, důležitá změna: Účastníci, kteří se do začátku června přihlásí e-mailem na adresu zpravodaj@rozdrojovice.cz, nebudou platit startovné. Účastníci, kteří přijdou na start bez předběžného přihlášení, zaplatí startovné 100 Kč.

Pořadatelé nadšeně přivítají dobrovolníky, kteří by pomohli s obsazením kontrolních stanovišť. Nemohou jim slíbit žádnou finanční odměnu – odměnou jim bude pohled na zpcené a udýchané účastníky rozradostněné z toho, že v terénu našli kontrolní bod.

Hana Antonínová

PODĚKOVÁNÍ

Na začátku této velmi zvláštní doby, kdy byl nedostatek něčeho, o čem jsme si nejspíše všichni mysleli, že to doma nebudeme nikdy potřebovat, se našel v naší obci velký počet šikovných a obětavých žen, které ve svém volnu a z domácích zásob začaly šít roušky na obličej. Nejen pro své nejbližší, ale i pro nás ostatní. Nezištně je začaly rozdávat sousedům, nabízet na sociálních sítích, velké množství roušek bylo nabídnuto obci. Všem za to patří velký dík a uznání! Je to čítkový příklad lidskosti a solidarity! Děkuje.

Marie Veselá

LIDI JSOU VĚTŠINOU HDNÍ

S panem Phu a paní Linh o tom, jak se jim žije v Rozdrojovicích

Sešli jsme se jednoho dubnového odpoledne krátce po zavírací hodině v dočasné prodejně potravin v budově obecního úřadu. Pan Phu si v hovoru často vypomáhal vietnamštinou a paní Linh jeho odpovědi tlumočila do češtiny. Všichni jsme na obličejích měli roušky a jen podle očí bylo vidět, že se oba skoro pořád usmívají. Opozdál seděl jejich malý synek, hrál si s tabletem a do našeho hovoru nijak nezasahoval.

Jak dlouho žijete v České republice?

Phu: Čtrnáct let. Přišel jsem sem, když mi bylo dvacet.

Linh: Já jsem tady od dvanácti let.

Jak dlouho bydlíte v Rozdrojovicích?

L: Dva roky, stěhovali jsme se se v březnu, už jsou to dva roky.

Jak vám jde čeština, máte nějaký problém při dorozumívání?

L: Nějaký odborný slovíčka si musíme přeložit, ale jinak se domluvíme.

Chodili jste do české školy? Učili jste se češtinu v nějakých jazykových kurzech?

L: Já jsem tady chodila do školy. Začala jsem v sedmé třídě a pak jsem chodila na obchodní akademii. Celkem jsem tady chodila do školy šest let. Měla jsem ještě jednu paní na češtinu, u té jsem se učila výslovnost, slovíčka... Začínala jsem úplně od nuly.

P: Já ne, já jsem se učil sám. Žádné kurzy, začal jsem pracovat hned, když jsem přiletěl.

Máte tady i rodiče?

P: Já tady mám jenom mamku a Linh tady má taky jenom mamku. Tatínčí jsou ve Vietnamu.

Jak se řekne vietnamsky „dobrý den“? Kdybych vás někdy chtěla pozdravit vaším jazykem...

L: My to máme trochu jinak, vy česky říkáte Ahoj nebo Dobrý den, když potkáte známý a neznámý, ale my máme prostě jenom *sim chào*...

A jak bych pozdravila při odchodu, jak se rozloučíte?

P: Tam *bjät*.

Váš synek tady chodí do školky? Asi už umí dobře česky...

L: Vlastně ani ne, on chodil do školky od září do prosince, potom jsme byli dva měsíce ve Vietnamu, v lednu a v únoru, a potom přišel ten virus, takže musí zůstat doma.

Jak často jezdíte do Vietnamu?

P: Málo, protože drahá letenka, a cesta je dlouhá. Když bude lepší, tak budeme jezdit častěji, ale zatím... Hodně šetříme, do Vietnamu se podíváme třeba jednou za tři až pět roků.

L: Dlouhá cesta, dvanáct hodin v letadle, čekání na přestup...

Ze které části Vietnamu pocházíte?

L: Oba pocházíme z Haiphongu, to je třetí největší město ve Vietnamu, leží u moře.

P: Ale poznali jsme se až tady.

Vaši tatínkové jsou tedy ve Vietnamu...

L: Můj tatínek dlouho pracoval v Německu jako kuchař, ale potom se vrátil do Vietnamu, protože babička a dědeček už jsou staří, on musí být blízko, a už nemají moc času...

P: Můj tatínek se taky stará o dědečka a babičku... Mamka tady pracovala už dlouho, třicet let, jako zaměstnanec, už si tady zvykla. Tatínek má jinou rodinu.

Kde si připadáte víc doma?

L: To je těžko říct... Už tady žijeme dlouho, jsme tady zvyklí a máme tady práci. Ale domov je domov. Teď jsme byli dva měsíce ve Vietnamu, máme tam příbuzný, ale není tam práce...

P: Tady žijeme už dlouho taky máme cit na to město, na ty lidi, na všechno.

Myslíte, že se někdy vrátíte do Vietnamu?

P: Zatím neplánujeme dlouho, protože nikdo neví, co bude. Rodiče ve Vietnamu taky třeba budou potřebovat pomoc...

L: Máme malý dítě, on se musí učit česky a má tady život. Máme tu myšlenku, ale nevíme, co bude.

Jak se vám v Rozdrojovicích daří? Jak jde obchod, máte dost práce?

L: Dostaneme hodně pomoci z obecního úřadu. První věta, co musím říct, že obecní úřad nám hodně pomohl, aby

ve vesnici fungoval obchod. Musíme se snažit. Jsme tady cizinci. Počítáme ceny, aby tady bylo levné. Někteří sem přijdou i pro velký nákup. Někteří sem přijdou, když doma vaří a něco jim chybí.

P: Je vidět, že vesnice je blízko města, všichni mají auto, můžou jít do velkého obchodu. Můžou nakoupit tam, a taky můžou sedět doma a objednat internetový nákup... rohlík.cz jezdí všude.

Stane se někdy, že vám někdo řekne něco nepěkného, třeba že sem nepatříte...

L: To je všude... Většinou jsou lidé hodní.

P: My jsme zvyklí... Každý má svůj názor, každý má myšlenky, a my už víme, že takový je život, a my žijeme dál... Je to normální.

Chodí k vám v době karantény nakupovat víc lidí a dělají větší nákupy?

P: Někteří nás podporují a chodí na velký nákup. Jsme jenom malý obchod, maso nemáme, zeleninu taky nemáme... Nemůžeme mít všechno, třeba ty značky, co někteří chtějí... chceme, aby byli spokojeni s cenou.

L: My jsme tady dva roky a známe hodně zákazníků a už víme, co budou koupit.

Vím, že máte skoro pořád otevřeno a hodně pracujete. Uděláte si někdy čas pro sebe? Jak odpočíváte?

Foto: Martina Morávková

Tran Manh Phu (34 let) a Dao Thi Ngoc Linh (27 let)

provozují místní obchod s potravinami. Pocházejí z Haiphongu na severu Vietnamu, mají čtyřletého syna. V Rozdrojovicích žijí dva roky.

P: Máme štěstí, že tady máme přehradu, tam chodíme procházku, koukáme se a trochu odpočíváme.

L: Koničků nemáme hodně, protože odpočíváme až večer po večeri... Ale obchod potravin, to není jako oblečení, dneska chybí to a zítra zase to, takže dneska třeba chybí vejce, tak musíme pro vejce, a zítra zase něco... My máme snahu, neděláme, aby už bylo hotovo. To je náš život.

Chcete říct ještě něco, na co jsem se vás neptala?

P: Poděkujeme na obecní úřad, ten hodně myslí na lidi. Pan starosta poslouchá lidi, to je hodně důležitý... Každá vesnice nebo město má nějaké problémy, že obyvatelstvo není spokojené s něčím, ale tady místní úřad se snaží, aby obyvatelstvo spokojené... Jsme spokojení a je nám tady dobře.

L: A taky chceme poděkovat zákazníkům, co nás podporují a nakupují u nás. My se snažíme, aby byli všichni spokojení.

Ptala se Hana Antonínová

Jaro je v plném proudu a v okolí Rozdrojovic právě všechno kvete. Od pondělí 20. 4. mohou fotografové fotit v exteriérech, a proto je ideální doba zachytit hezké momenty z procházek se svými vnoučaty nebo dětmi.

Máte-li čas a chuť, volejte nebo pište zprávu na tel: 776 625 811

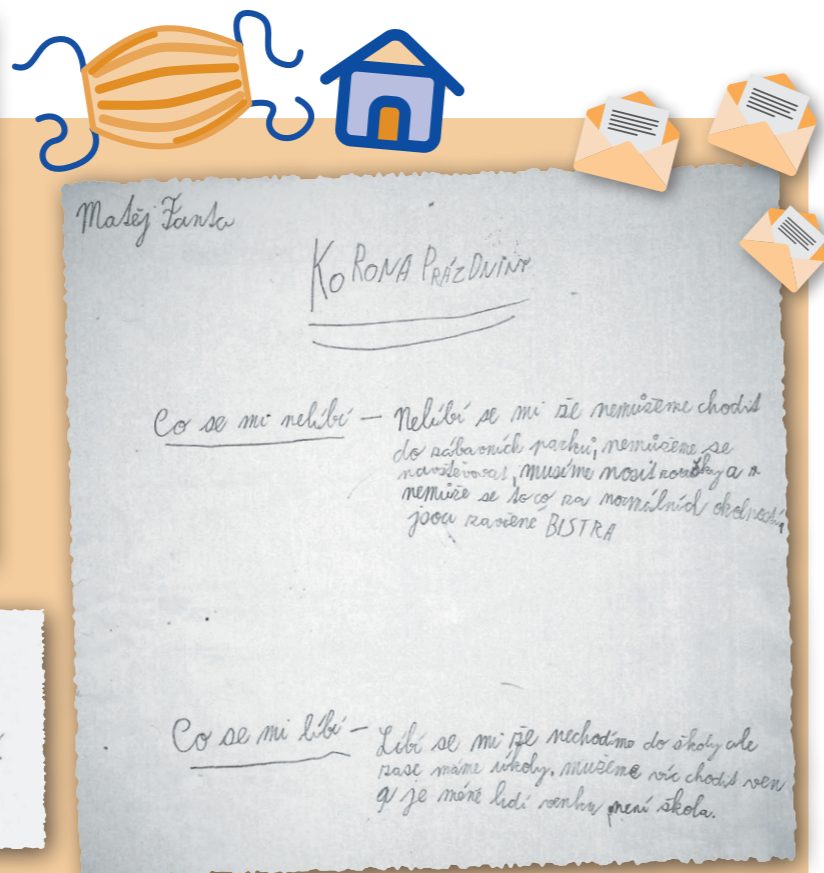
nebo na email badu@seznam.cz

Více fotek a informací naleznete na www.baduatelier.cz
I tato doba nám může dát hezké vzpomínky!
Budu se těšit, Martina Morávková

KARANTÉNA OČIMA NAŠICH DĚTÍ

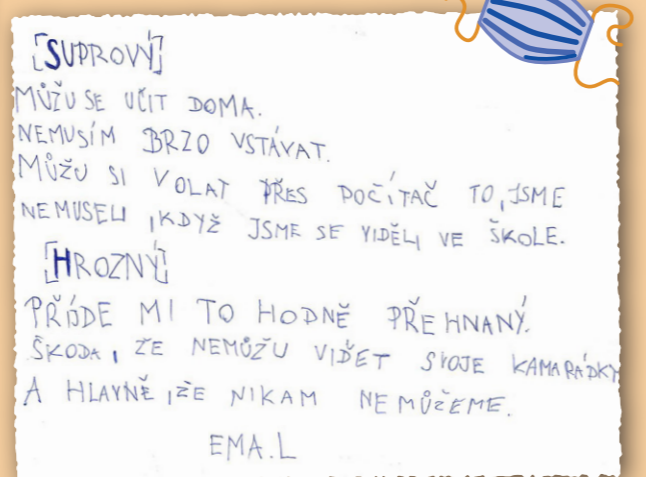
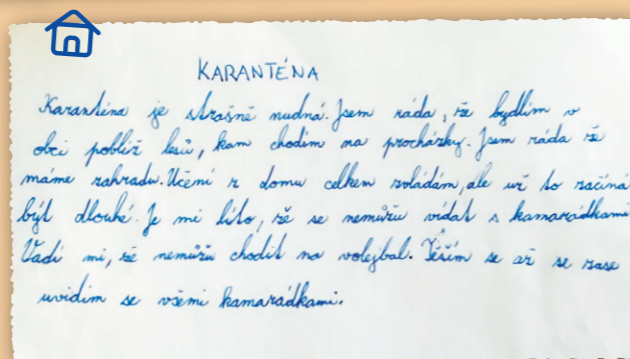
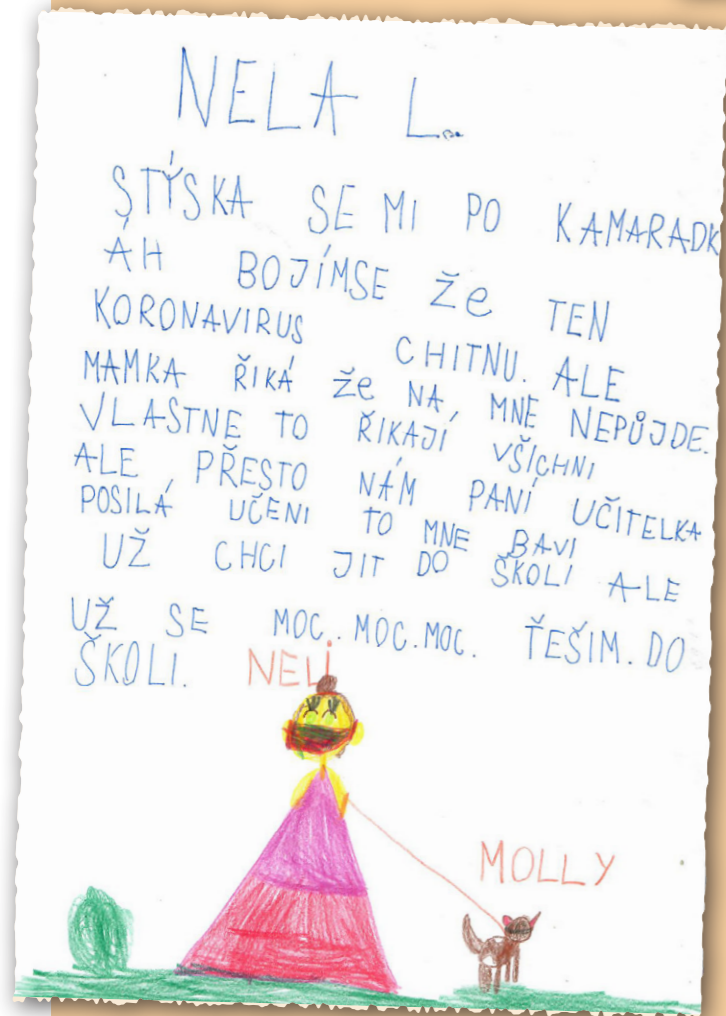
Nedalo nám to a zeptali jsme se dětí, jak dnešní neobvyklou situaci vnímají ony. Myslíme si totiž, že někdy není špatné podívat se na věci dětskýma očima. Přinášíme jejich postřehy a dojmy v podobě, v jaké jsme je dostali. Někteří autoři uvedli své jméno, jiní chtěli zůstat v anonymitě (ale redakce zná jejich jména). Přejeme vám inspirativní čtení.

Hana Antonínová

NA "KORONA PRÁZDNINÁČ" SE MI LÍBÍ, ŽE NEMUSÍM BRZO VSTÁVAT A ŠKOLU SI MŮŽU UDELAT KOP ČLÍ. ŽE TO TAKOVĚ VOLNĚJŠÍ, ALE ZASE ŠKODA, ŽE SE NEMŮŽU MOC VIDĚT S Ž. KAMARÁDY A ČASTO NEVÍM, CO V KARANTÉNĚ DĚLAT.

Co se mi líbí - Líbí se mi, že nechodíme do školy ale zase máme volno, můžeme si volně chodit ven a je méně lidí venku před školou.

MÁTE RÁDI ROZDROJOVICE? BAVÍ VÁS FOTIT? PŘIDEJTE SE K NÁM!

Tvoříme databázi fotografií zachycujících všední i sváteční dny života v Rozdrojovicích. Zapojit se může kdokoli bez ohledu na věk, bydliště nebo technickou výbavu. Rozhodující je všímavost, pohotovost, chuť fotit a ochota podělit se o své úlovky s ostatními.

Jaké parametry jsme nastavili?

Navrhovaná témata: Kultura, Mladé hody, Babské hody, Každodenní činnosti, Život v karanténě, Stavby, Portrét, Sport, Jaro, Léto, Podzim, Zima, Volné téma... Jediným požadavkem, ze kterého nelze slevit, je skutečnost, že fotografie se musí vztahovat k Rozdrojovicím.

Technické požadavky: formát fotografie JPEG (High Quality), minimálně 3000 pixelů na delší straně, v nejvyšší možné kvalitě. Pokud budou fotografie příliš malé a tedy nepoužitelné pro tisk, autora upozorníme a požádáme o nápravu.

Termíny: Fotografie lze zasílat kdykoli a průběžně po celý rok. Vždy k datu uzávěrky RZ budou vybrány tři nejlepší fotografie dodané za uplynulé období a budou uveřejněny v RZ.

Maximální počet snímků od jednoho autora: Tři snímky měsíčně.

Další požadavky: Ke snímku prosíme uvést jména autora, datum (stačí měsíc a rok) a stručný popis.

GDPR: Zasláním fotografií autor souhlasí s jejich zveřejněním a prohlašuje, že má souhlas zachycených osob s případným dalším využitím fotografií v souladu s cílem tohoto projektu.

Fotografie posoudí: Fotograf Vojtěch V. Sláma (<http://www.vojtechslama.com>).

Použití přihlášených fotografií: Vybrané fotografie budou uveřejněny na stránkách Rozdrojovického zpravodaje, ve fotogalerii na internetových stránkách obce, ve výroční obecní fotoknize. Na konci roku projekt kurátorsky zastřeší Vojtěch V. Sláma a vybere z každého tematického okruhu nejlepší snímky, které budou vytištěny a vystaveny na obecním úřadě – v zasedací místnosti, v kancelářích, v pracovně starosty, v knihovně, na chodbách. Případně další využití fotografií bude konzultováno s autory.

Kam posílat snímky: Své úlovky pošlete na adresu badu.rozdrojovice@gmail.com.

Martina Morávková, Hana Antonínová

Foto: Jiří Kružík (www.jirikruzik.com)

ROZDROJOVICKÝ ZPRAVODAJ 2/2020

Vydává obec Rozdrojovice, Na Dědině 7, 66434 Rozdrojovice, IČO 00282499.

Periodický tisk územního samosprávného celku, vychází pětkrát ročně.

Redakční rada: Hana Antonínová (odpovědná redaktorka), Martina Morávková, Kateřina Pokorná, Hana Puklová, Milan Štastný, Karel Taft, Marie Veselá. Registrace Ministerstva kultury, evidenční číslo MK ČR E 23513.

Číslo 2/2020 vychází v dubnu. NÁKLAD 450 VÝTISKŮ.

Připomínky, náměty, reakce, informace, příspěvky a požadavky na inzerci prosíme e-mailem na adresu: zpravodaj@rozdrojovice.cz

Uzávěrka Rozdrojovického zpravodaje č. 3/2020 je 16. 6. 2020.

Nepodepsané příspěvky nejsou uveřejňovány.

Grafická příprava, sazba a tisk: Střední škola grafická Brno, příspěvková organizace, Šmahova 364/110, Brno-Slatina, tel. 548 211 313.

Foto: Martina Morávková